Cătălin Hidegcuti
Duel în Lumea Visurilor

Lumea Visurilor este o lume ciudata, fără niciun sens. Este o lume a realităţilor schimbătoare şi a posibilităţilor. O lume perfecta pentru duelurile dintre vrăjitori. În acest moment, în acea lume doi vrăjitori se înfruntă.

Unul dintre ei era Styros, bătrân lord al magiei a cărui vârstă se măsura în secole, în timp ce celălalt era Darios doar de treizeci şi cinci de ani, un student al magiei care avusese curajul să-şi provoace maestrul la duel. Bineînţeles fiind în lumea visurilor amândoi arătau mult mai tineri.

— Nu înţeleg de ce ai vrut să mă provoci Darios. Ştii că nu ai destula putere pentru a-mi rezista – spuse bătrânul.

Tânărul râse şi forma un simbol cu mina în aer.

— Să luptăm, învăţătorule

— Foarte bine, văd că nu te pot convinge să renunţi. Să luptăm.

Odată lupta declarata amândoi magicienii îşi aduseră în jur terenul lor favorit. Bătrânul aduse marea, apele adânci cărora nimeni nu le cunoaşte fundul şi a cărei tulburări pot aduce dezastrul pentru oameni. Tânărul nu se lasă mai prejos şi aduse munţii înzăpeziţi cu păduri bătrâne care ascundeau creaturi ciudate şi puternice în

adâncurile lor.

Styros chema primul o creatură la atac.

— Gorila de Lupta distruge-l pe tinerel.

Creatura sa, o enormă gorilă cu spatele alb care stătea pe verticala şi avea o măciucă enormă în mână îşi ridică braţele în sus şi scoase o provocare înainte de a ataca.

Darios nu se lăsă mai prejos, chemă şi el o fiinţă în ajutorul său.

— Lăncier al Trăsnetului opreşte cimpanzeul ăla nebun.

Lăncierul Trăsnetului era un umanoid în zale cu un coif care lăsa să i se vadă doar ochii şi cu o lance a cărui vârf era un trăsnet stilizat. Când auzi comanda ridică lancea şi ţinti în gorila de trei metri înălţime care venea în fuga să-l zdrobească. Din vârful lăncii ţâşni un trăsnet care transformă gorila în carne prăjită.

— O victorie pentru mine; strigă Darios bucuros.

Bătrânul mag era destul de uimit, Lăncierul Trăsnetului era o creatură puternică şi un ucenic cum era Darios nu ar fi putut să o materializeze atât de repede de la începerea duelului. Cel mai bine era să-i plătească cu aceeaşi monedă.

— Element al Apei distruge Lăncierul.

Din adâncurile oceanului ţâşni Elementul Apei, de fapt un munte de apă care îl învălui pe Lăncier. Acesta se apăra fulgerând cu lancea în jur dar trăsnetele sale erau lăsate să treacă de apa care se trăgea din faţa lor. Dar forţa îmbrăţişării apei era forţa oceanului. Lăncierul a fost pur şi simplu zdrobit de forţa colosală a Elementului dezlănţuit.

— Acum atacă-l pe el; îi comandă Bătrânul mag luptătorului său.

Darios însă se aşteptase la Elementul apei, era unul dintre preferaţii lui Styros pe care tânărul îl studiase cu atenţie în ultimele dueluri. Aşa că era pregătit, în minte avea o vrajă pe care o declanşa acum. Vântul deveni turbat şi începu să sufle cu forţa unui uragan, elementul încerca să se strecoare împingând în un singur loc, dar rafalele erau atât de puternice încât îl împrăştiară înapoi în mare.

Bătrânul magician îşi folosi magia pentru a pregăti un alt monstru, iar acum avea şi forţa de la elementul apei. Era ca şi cum stocai enegie magică în o creatură, ca şi într-o baterie, apoi o foloseai când aveai nevoie. Chema o creatură mult mai puternică.

Un grifon regal se repezi în ceruri asupra lui Darios. Neavând timp să răspundă chemând un monstru la rândul său, acesta se feri şi răspunse cu un bombardament de proiectile magice. Grifonul scoase un strigat ascuţit când doi bolti îi loviră aripile şi se retrase în sus rotindu-se în aer, căutând o deschidere pentru a ataca din nou.

Darios îşi ridică palmele spre grifon şi o plasă din fire translucente îl prinse pe acesta trăgându-l la pământ. Dar nu degeaba era grifonul regal numit regele zburătoarelor, ghearele sale rupseră plasa în câteva minute.

Timp care a fost mai mult decât suficient pentru ceea ce voia să facă Darios. Două creaturi mici, ca nişte copii dar cu gheare foarte ascuţite şi nişte dinţi ieşiţi în afara apărură chiar lângă grifon şi îi săriră în spate. Animalul se scutura încercând să scape de ei dar amândoi se ţinură bine şi erau atât de rapizi încât se fereau cu uşurinţă de ciocul ascuţit al fiarei. Ghearele lor smulseră pielea de pe spatele lui. Ca ultim resort grifonul se înălţă în ceruri ca să scape de ei acolo.

Bătrânul vru să-şi elibereze grifonul dar îi era frică să folosească vrăjile directe, ar fi putut să-l distrugă şi pe grifon. Încercăa să-i elibereze energia şi să o folosească pentru el dar creaturile lui Darios îl împiedicau. Bineînţeles ar fi putut să renunţe la grifon de tot, dar atunci ar fi pierdut toată energia investita în el. Gândurile sale fura întrerupte de o străfulgerare albastra care venea din mâinile tânărului ucenic.

Scutul absorbi energia loviturii dar Darios avea din nou iniţiative şi continua sa trimită lovituri. Styros trase un cerc de forţă în jurul său, un cilindru de energie pura, roşiatică se ridica din cerc blocând toate atacurile.

Văzând ca atacurile sale sunt blocate Darios trecu din nou la chemare.

— Executor al Morţii ridică-te şi vino în ajutorul meu.

Un vârtej negru se forma deasupra sa şi din el îşi făcu apariţia o nouă creatura. Un demon cu nişte lame lungi care i se alungeau de pe spatele mâinilor, ochii săi păreau doi cărbuni încinşi iar pielea cenuşie îi era brăzdată de dungi roşii. Nu pierdu vremea, cu un urlet se încordă şi lamele parura să-i ia foc. Din o mişcare ajunse lângă bătrân şi izbi

scutul.

Styros ştia că cilindrul lui nu va rezista mult lamelor demonice, îşi concentra puterea prin braţe şi un şuvoi de foc se scurse peste demon. La peste o mie de grade Celsius ar fi topit orice armura dar nu păru să-l afecteze în niciun fel pe demon care trecu prin el fără probleme.

— Te-am prins; rânji fericit Darios în timp ce demonul izbea cu tot mai multă forţă în scutul adversarului, la fiecare lovitura scântei săreau în toate direcţiile şi strălucirea cilindrului se reducea; A fost născut în focurile Infernului. Focul tău nu-l poate atinge

Bătrânul îl înjura în minte, din nou ucenicul sau îl luase prin surprindere. Ştia exact ce monştri să cheme împotrivă sa. Mai revărsa un torent de foc peste demon fără niciun rezultat. Dacă nu făcea ceva repede câmpul sau protector avea să cedeze. Timpul trecea şi opţiunie sale odată cu el. Dar încă era un profesor al magiei. Dădu o alta forma puterilor sale.

— Val nimicitor, curata acest pui al Infernului din fata mea!

Din spatele lui marea se învolbura, un val uriaş se ridica din ea la douăzeci de metri înălţime, apoi la patruzeci de metri înălţime, apoi la optzeci de metri înălţime, apoi se prăvăli peste demon. Forţă îl şterse pe demon din lumea visurilor. Dar îşi continua drumul şi pulveriza totul din fata până se lovi lanţul muntos. Cele două forte înflăcărară planul astral şi munţii ieşiră învingători. Valul nimicitor se retrase în marea din care se născuse.

— Bine jucat tinere, dar chiar crezi că poţi să-mi faci fata.

— Eu cred că m-am descurcat destul de bine.

— Până acum tinere ucenic, până acum.

O serie de fulgere invadară întreg spaţial astral cu o singură ţinta. Darios. Lumina rezultată din cicnirea fulgerelor de aura sa defensive ar fi putut orbi cu uşurinţă. Puterea fulgerelor era atât de mare incit scutul sau se sparse în mii de bucatele, ca şi când ai lovi o oglindă cu un ciocan. Dar îşi făcuse treaba, îl apărase de fulgere.

Bătrânul râdea, o mina de piatra cu nişte ţepi impresionanţi cobori să-l zdrobească de tot pe Darios.

Tânărul magician nu-şi aştepta soarta liniştit. Cu o iuţeală

neobişnuită, la un magician se feri din calea pumnului de piatra după care se rostogoli cât mai departe de el. În lumea astrală era foarte greu să scapi cu adevărat de cineva. Darios avea nevoie de timp pentru a ridica o apărare solida. Din instinct materializa un zid de piatra în urma sa. Pumnul lovi zidul cu putere dar acesta rezista. Prima oară. A doua lovitura îl demola complet.

„Pe naiba" se înciuda Darios ridicând un oval de titaniu în faţa pumunului ca un scut. Şi de data asta titaniul se dovedi mai puternic decât piatra, pumnul se izbea neputincios de el nereuşind să treacă. Încerca să-l ocolească dar ovalul se interpunea mereu între el şi Darios.

O idee îi veni în minte şi rapid formula o nouă vraja. Când o termina dematerialize ovalul de metal lăsând drum liber pumnului. Dar când acesta se năpusti la atac îl întâmpină cu un spray de acid care în câteva bătăi de inima „mânca" pumnul reducându-l la o masă topita de protoplasma. Ştiind ca bătrânul încă era mai puternic decât el rosti două cuvinte care prinseră forma în o avalanşă de bolovani care căzu peste Styros.

Valuri se ridicară din mare şi cele două forte se anulara una pe alta într-o cicnire spectaculoasă. Din spatele bolovanilor navali un fel de triceratop cu un singur corn care gonea cu toată viteza pe care o putea dezvolta corpul sau voluminous. Puterea loviturii sale era considerabila iar coarnele sale de os puteau sparge şi un zid de piatră.

Mai multe tentacule se răsuciră în jurul creaturii. Din mare un kraken gigant se ridica deasupra valurilor. Pentru puţin timp păru ca krakenul va putea să-l reţina, dar triceratopul se smulse din strimsoare şi îşi repezi coarnele în trupul gelatinos al caracatiţei. Niciun organ vital nu fu atins de zbuciumările triceratopului, tentaculele krakenului aveau nişte gheare ascuţite la capăt cu care sfâşiară spatele monstrului de uscat. Dacă vreun vârf ar fi reuşit să traca de armura naturala a dinozaurului atunci un puternic venin paralizant ar fi fost inject şi victoria caracatiţei asigurata.

Un stol de păsări micuţe dar cu ciocuri din bronz foarte ascuţite apărură şi se repeziră la creatura marii. Fiecare împunsaura de cioc ar fi reprezentat doar o pişcătură, dar sute de împunsături erau dureroase. Păsările nu atacau la nimereala, căutau ochii krakenului, pe

care acesta îi avea deasupra apei. Forţat de păsări creatura se retrase în adâncul marii lăsându-şi victima în pace.

Atât aşteptase Darios, îşi retrase triceratopul şi stolul de păsări, folosind energia lor şi a lui pentru a chema în ajutorul sau o creatură mult mai puternică.

— Şarpe-dragon a lui Xin, arată-te!!

Un şarpe-dragon de treizeci metri lungime, mai exact un dragon cu trup de şarpe şi picioare scurte cu gheare se înălţa din spatele munţilor şi se repezi spre bătrân. Chiar dacă corpul lui era ca de şarpe avea pielea groasa de dragon, solzi mai buni decât orice armura din lume şi gheare care puteau tăia metalul. Coada sa se termina într-un vârf de suliţa. Parca era luat din vechile legende.

Cu furie se arunca asupra krakenului. Nici nu intra în raza de acţiune a tentaculelor, lansa din gura un şuvoi de trăsnete acre se împrăştie prin apa prăjind caracatiţă.

Bătrânul rinejea liniştit, din nori reveni grifonul, care între timp scăpase de pasagerii lui nedoriţi. Ghearele lui se împlântară în spatele şarpelui-dragon. Durere îl făcu să urle şi să coboare din înălţimi spre munţi, de care se lovi cu toată forţa intrând în ei.

Grifonul zbura de pe spatele creaturii în momentul în care atinseră muntele şi fu ameţit de izbitura, şarpele-dragon în schimb ieşi nevătămat prin cealaltă parte a muntelui. Puterea sa îl protejase dezintegrând pământul şi stânca prin care trecuse. Cu o lovitură de coada îl proiecta pe grifon cât colo în cer. Nu se lăsa şi îl urmări incinerându-l cu o singură răsuflare de foc.

Din partea bătrânului un demon cu aripi se ridica să-l întâmpine, cu gheare lungi şi colţi ascuţiţi părea gata să-l sfârtece pe şarpele-dragon. Acesta însă nu dorea să intre într-o lupta corp la corp, îşi deschise gura din nou trimiţând un torent de energie distructiva în pieptului demonului zburător.

Bătrânul îşi văzu şi ultima speranţă distrusă. Putea să mai aducă şi alte creaturi dar acestea nu ar fi făcut fata şarpelui-dragon. Singura lui şansă era magia directa, dar nu proiectile energetice pe care creatura le-ar fi absorbit cu uşurinţă. Pe partea cealaltă Darios era sigur de victorie, şarpele-dragon a lui Xin nu îl dezamăgise niciodată.

Întotdeauna când îl chemase câştigase bătălia.

Şarpele-dragon se încolăci de câteva ori prin aer după care se propulsa pe bătrân cu o viteză infiioratoare.

Mâinile bătrânului trasară un cerc în aer. Chiar când şarpele-dragon ajunse la câţiva metri de el un vârtej intuecat, ca o gaură neagra se învârti între ei. Cu viteza cu care se deplasa monstrul îi fu imposibil să se mai ferească, intra direct în ochiul vârtejului dispărând odată cu el.

— Asta ar trebui să-ţi fie o lecţie tinere. Niciodată să nu crezi ca o luptă se termina până nu se termina.

Tânărul era obosit, energia pentru a aduce şarpele-dragon a lui Xin îi luase tot ce mai avea. Ridica un scut slab care bara doi bolti din partea lui Styros. Bariera translucenta nu putea însă rezista mult. Cu un ultim efort întinse palma aruncând o undă de soc focalizata spre adversar.

Styros bara acest ultim efort cu propriul sau scut. Era însă şi el obosit, deschiderea găurii negre îl obosise peste măsură cerând o grămadă de energie. Acum el spera ca tânărul sau ucenic să fie mai obosit decât el. Îl lovi cu o vrajă hotărâtoare. Paralizie totală.

Darios simţi cum îşi pierde puterile, fierul îngheţat îl cuprinse din tălpi până la creştet. Vru să rostească descântecul care ar fi anulat efectul vrăjii dar îşi dădu seama că nu mai poate vorbi. Fiind atât de obosit vraja acţionase mult mai repede şi corpul sau era deja aproape îngheţat. Nicio alta vraja nu îi mai era disponibila, singurul lucru pe care îl putea face era sa gândească pozitiv până când vraja îi va paraliza şi gândurile.

Duelul îl pierduse.

e Copyright Cătălin Hidegcuti

Articol preluat de pe site-ul SFera Online [www.sferaonline.ro].

SFera Online v 2.1 – arte vizuale şi literatura de anticipaţie

Toate drepturile rezervate. Copyright (c) 2001 – 2010 SFera Online